

Franka Potente

Als het licht wordt

Vertaald door
Janneke Panders

2014

UITGEVERIJ THOMAS RAP

Voor mijn liefsten, D., P. en G.

Er stond een lichte wind. De ochtendzou tegen een strakblauwe lucht.

Elke herfst bereikte de Santa Ana-wind Los Angeles: de bergwind, die fijn rood stof uit de Sierra Nevada en de Mojave-woestijn meenam. Eerst kwam de rode wind, daarna de regen, die straten in watervallen veranderde en de aarde deed verschuiven. Herfst en winter. Tijd van opschudding.

Fijn rood stof was gaan liggen op bladeren en bloemen en zwakte de kracht van de kleuren af. Toch zag de tuin er uitnodigend uit. Oranjerood bloeide de akelei, lupinen wiegden zacht hun zware bloemen in de wind. Ernaast blauw slangenkruid.

Het gazon in het voorste deel van de tuin was keurig op vier centimeter gemaaid. Het groen was ook hier vermengd met roestrood, het gazon had een doffe bruine kleur gekregen.

Vlokken as waren overgewaaid uit het zwembad en bedekten hier en daar een grashalm. Zandstenen tegels leidden naar het zwembad, waar de tuin zich verbreedde tot een groot veld dat werd omgeven door dichte, huizenhoge struiken.

Grijs gekleurd zandsteen ook rond het turquoise betegelde zwembad. Waar de vlammen hadden gelikt was roet te

zien. Sierlijke citroenbomen, nauwgezet op een rij. Smaakvolle turquoise potten, geflankeerd door grote azuurblauwe aardewerken bakken waar *Mule's Ears* in woekerde, een Californische zonnebloemsoort.

Het rook verbrand.

Als een gevelde boom lag hij daar. Meer dan twee meter levenloos vlees. Naast het zwembad, zijn wang op de asgrijze zandstenen grond. Zijn benen iets verdraaid. Een blauw gestreepte pyjamabroek, een afgedragen openhangende badjas, waarvan de losse band in het zwembad hing.

Een droog blaadje zat vast in zijn haar.

Gebroken glas naast zijn grote hand. Tussen duim en wijsvinger had hij zich gesneden, opgedroogd bloed op het zandsteen. Gezicht en haar dof van stof en as. Zijn rechterpantoffel was in het zwembad gevallen. Het droge zwembad, waarvan de bodem nu bedekt was met een gigantische berg verkoolde spullen en roet. De resten van zijn vorige leven. Geen turquoise meer te zien. De pantoffel lag er ongeschonden bovenop, die moest er na de brand in zijn gevallen.

Wijnrood vilt met een donkergroen ruitje.

I

Vier weken eerder

De stijve overhemdsboord sneed in zijn hals. Omslachtig probeerde hij de doos op zijn rechterknie in evenwicht te houden. De zon brandde onverbiddelijk op zijn donkerblauwe katoenen jasje. Zweetdruppels hadden zich op zijn voorhoofd en bovenlip gevormd. Druppelsgewijs liep het zweet over zijn rug.

Het slot van de deur klemde. Hij draaide de sleutel zo hard om dat hij begon te buigen.

Fuck!

Hij perste zijn kaken zo stevig op elkaar dat zijn gezicht pijn deed. Uiteindelijk gaf het slot mee en kon hij de deur opendoen. Toen gleed de doos naar beneden en barstte open op de grond.

Nijdig gaf hij de perforator een trap. Door de smak liet het metaal een gat achter in de witte muur.

Even sloot hij zijn ogen, ademde hard uit en trok zijn stropdas losser. Een haastige blik. De straat was leeg. Geen buurman, geen voorbijganger te zien. Alleen zinderende hitte, verblindend zonlicht, waardoor geparkeerde auto's er dof en stoffig uitzagen.

Toen viel de voordeur achter hem in het slot. De stilte ontspande hem onmiddellijk. Hij maakte zijn stropdas helemaal los en liet hem nonchalant op de vloer vallen. Ergens

tussen de dingen uit de doos. Zijn jasje ook. Hij trok zo wild aan de boord dat de knopen van zijn overhemd sprongen.

Voordat hij het overhemd in de hoek wierp wreef hij er zijn gezicht mee droog.

Schemerig licht. De lucht was dik. Al dagen had hij geen raam opengezet. Vanuit de keuken het zachte gebrom van de koelkast.

De spieren in zijn gezicht en nek verslaptten, zijn ademhaling kalmeerde. Zwaar leunde hij tegen de muur en hij liet zich langzaam naar beneden glijden.

Met halfgesloten ogen bleef Tim Wilkins zitten. De geluiden van het dagelijkse leven dat hij jarenlang had gekend weken nu voor gonzende eenzaamheid. Al bijna dertig jaar woonde hij in dit huis. Ze hadden het gekocht na hun trouwen. Hun zoon was hier opgegroeid. Tien jaar geleden hadden ze het opgeknapt, later een keer het zwembad aangelegd. De tegeltjes uit Mexico geïmporteerd.

Heel veel verjaardagen gevierd. Kerstmis met z'n drieën, daarna met z'n tweeën. Op Thanksgiving kalkoen gegeten, Onafhankelijkheidsdag. Vrienden, familieleden waren in en uit gelopen.

Vroeger had hij elke ochtend een rondje gezwommen. *California living*. Maar al twee jaar stond het zwembad leeg, afgezien van het incidentele regenwater in de winter.

Met moeite deed hij zijn schoenen uit. Hij stond op en voelde zijn zware benen.

De spiegel in de hal hing scheef. Nauwelijks zichtbaar. Voorzichtig trok hij de metalen lijst recht. Hij bekeek zichzelf. Op een paar donkere plukken na was bijna al zijn haar grijs geworden. Zijn gezicht netjes geschoren, maar bleker dan anders. Donkere kringen onder groenblauwe ogen. Een

beginnend buikje, dat dankzij zijn twee meter tien amper opviel. Negenenveertig jaar.

Moe wendde hij zich af.

In de woonkamer was het warm. Hij was vergeten de airco aan te zetten toen hij wegging. 's Middags brandde de zon op de achterkant van het huis.

Hij trok de gordijnen een stukje open om meer licht binnen te laten.

Tim Wilkins haalde zwaar adem. Wat een dag. Hij zette de airco aan en onmiddellijk stroomde ijskoude lucht het beige in. Hij voelde de onaangename nattigheid onder zijn oksels.

In het licht van de zon wierp hij een lange schaduw in de woonkamer.

Hij was eraan gewend om thuis te blijven staan. De meeste meubels waren te klein voor hem.

Het huis was smaakvol ingericht, overwegend zandkleur en beige. Neutraal. Uitgebalanceerde ruimtelijke symmetrieën. In de woonkamer, geschaard om de ronde salontafel van half glas, half kersenhout: de smalle bank – geflankeerd door fragiele tafeltjes met dimbare lampjes – en twee stoelen, evenals de bank overtrokken met een mengeling van beige katoen en zijde. Smetteloos. Een dressoir met dvd-speler en hifi-installatie, diverse afstandsbedieningen ordelijk op een rijtje; aan de muur erboven was een flatscreentelevisie gemonteerd. Aan de andere kant van de kamer op een crèmekleurig karpert: een eettafel in Deens design. Te fragiel voor de zes stoelen. Hij kon zich niet herinneren wanneer hij voor het laatst aan de eettafel had gezeten. De stoelen waren jarenlang niet verschoven.

Tegen de lange muur een wandmeubel, niet te zwaar, aan-

gekleed met boeken en kleine vazen. In de vitrinekast er-naast zes grote wijnglazen en zes champagneflûtes.

Daar had hij jarenlang voor gewerkt.

Ze waren zelden op vakantie gegaan. Lange werkdagen waren steeds langer geworden. Derek had in Princeton op de universiteit gezeten – en daarnaast had zijn vrouw Liz zijn geld uitgegeven. Aan fragiel meubilair. Vaak had ze zitten lezen. Stil, met opgetrokken knieën. Op de beige bank of in de tuin.

Ze had het erover gehad dat ze weer wilde gaan werken. Maar dat kwam enkel ter sprake als ze bezoek hadden en Liz twee glazen wijn gedronken had. Ze was niet iemand die zich beklaagde. De laatste jaren leek ze vaak verdrietig. Of nadenkend. Stil was ze altijd al geweest.

Toen Derek ging studeren was ze begonnen aan een opleiding voor yogadocent. Daarna runde ze met een vriendin twee jaar lang een boetiek in West-Hollywood. Dat kon je toch eigenlijk geen werk noemen.

De winkel had hij maar één keer gezien. Van krappe ruimtes schoot hij in de stress. Bovendien had Liz' vriendin hem lichamelijk tegengestaan. Meredith had altijd merkbaar iets van verwijten en agressie tegenover hem gehad. Rood krullend haar, veel zilveren sieraden, golvende kleurige gewaden en grote borsten, die ze trots voor zich uit droeg. Ze had haar echtgenoot destijds verlaten voor een jongere man.

Liz was bij haar vergeleken terughoudend en op een niet-opdringerige manier mooi. Ernstige groene ogen, donker haar, samengebonden in een paardenstaart, weinig make-up op een lichte huid. Ze droeg altijd veel zwart en bordeauxrood.

Als ze lachte hield ze haar hoofd schuin en bedekte haar mond met haar hand, als een schoolmeisje.

De hele dag had hij zich al beheerst, had hij niet aan haar gedacht. Aan haar en die gebruinde hand, die waarschijnlijk nu op haar bleke bovenbeen rustte.

Elke gedachte aan Liz was neergeschoten als een argeloos stuk wild.

Al een week was ze weg. Zijn vrouw was al bijna een week weg. Al welgeteld vijf dagen. Liz.

Op zondag was ze in de grote auto gestapt. Hijzelf had voor het keukenraam gestaan. Het beeld van een gebruinde mannenhand, die zelfverzekerd en rustig op het stuur lag, stond op zijn netvlies gebrand.

In haar haast had ze de weg naar de auto via het gazon afgekort. Een hak was in het gras blijven steken. Met een reusachtige kledingzak over haar ene arm, de koffer met haar andere hand achter zich aan trekkend, was ze gestruikeld; ze was weer overeind gekomen en had snel de zak opgeraapt.

De bruine hand had ondertussen niet bewogen. Rustig had de man aan het stuur gewacht. Liz' haast, het moment waarop ze strak voor zich uit kijkend langs haar echtgenoot snelde, onaangedaan afgewacht. Hij had niets met dit drama te maken. Hij had haar alleen opgehaald.

Haar gered op weg naar een betere tijd.

Sinds ze weg was waadde hij door de mist. Nog steeds perplex, geschrokken dat hij woordeloos verlaten was.

De gedachte haar te bellen was niet in hem opgekomen. Tot nu toe was hij erin geslaagd niets ervan tot zich door te laten dringen.

Nu begon de mist op te trekken en hij zag helderder wat hem was overkomen.

Het was afgelopen zondag gebeurd. Tim had golf gespeeld met Derek.

Op een gegeven moment kreeg Derek een telefoontje. Ruim tien minuten liep hij met zijn hand voor zijn mond heen en weer. Gesticulerend. Tim had zijn volwassen zoon geobserveerd. Gewacht. Gestrest kwam Derek terug.

Hij moest zich ontfermen over een dringende zaak. In de stad. Een acteur. Haastig had hij zijn spullen ingepakt, zijn vader op de rug geklopt terwijl hij wegliep. 'Ik bel je!'

Dus was Tim Wilkins een paar uur vroeger thuisgekomen.

Hij kwam, zij ging. Zwijgend had hij haar vertrek gadegeslagen. Als een sukkel had hij groot en onbewogen op het pad gestaan dat naar het huis leidde. De golfjas over zijn schouder.

Langzaam was hij naar de keuken gelopen. Door het raam had hij gezien wat zich voordeed. Pas toen de auto wegreed besepte hij dat hij was verlaten.

Daarna had hij een dubbele whisky gedronken en was naar kantoor gegaan om te werken.

Pas later had hij haar korte, met de hand geschreven brief gevonden. Elke dag was hij op tijd naar kantoor vertrokken, hij had twee uur langer doorgewerkt, 's avond een uur tv-gekeken en whisky gedronken. 's Ochtends om zes uur weer de wekker.

Gemist had hij haar niet.

Er was geen impuls in hem opgeweld om te vechten. Misschien was hij daar het type niet voor. Misschien wilde hij haar toch al kwijt. Hun huwelijk had de laatste jaren nauwelijks nog iets voorgesteld.

Alles was zijn gangetje gegaan, het had hem aan niets ontbroken.

Tot vandaag. Vandaag was er iets anders.

Nog steeds bezweet stond hij nu hier, zijn hoofd in de koude luchtstroom van de airco. Tot vandaag waren er geen ge-

voelens in hem losgekomen. Alles had in het ritme gezeten. Hij had zichzelf in de hand gehad.

Maar nu merkte hij dat er iets in hem naar boven kwam. Hij vocht ertegen. In elke vezel voelde hij het onderdrukte gevoel van machteloosheid. Een gedempte pijn die hem verlamde.

Na die klotezooi op kantoor was dat begonnen. Meteen nadat de kantoordeur achter hem in het slot was gevallen. Sindsdien had hij ertegen geademd, geprobeerd om zichzelf af te leiden.

Dit gevoel was hem niet onbekend. Hij was het alleen al lang vergeten. Die behoefte om te schreeuwen, om dingen kapot te maken, om iemand te verwonden.

Destijds was hij een paar keer bij een therapeut geweest, hij kon het zich amper herinneren. Daarna had hij een jaar lang Tegretol geslikt en het probleem was opgelost. De woede had zich teruggetrokken, ergens in verre, donkere hoeken in zijn hoofd.

Tot vandaag.

Toen de telefoon ging kromp hij helemaal ineens. Hij meende het schelle geluid aan zijn tanden te voelen. Als een ijsblokje. Roerloos zat hij erbij, wachtte met gesloten ogen op die teringvoicemail.

‘Hé, pa? Hoi... Bel me over zondag! Spelen we achttien holes? Ik kan je wel ophalen. Heb een nieuwe auto!’

Een nieuwe auto. Derek. Hun zoon. Zeventwintig, manager bij een groot impresariaat voor acteurs in Beverly Hills. Ze zagen elkaar enkel ’s zondags om te golfen.

Zou Derek het ook op kantoor proberen? Tim beet een stukje vel van zijn duim af. Onwaarschijnlijk. Derek belde nooit naar kantoor.

Fuck. Wist Derek dat Liz weg was? Hij had iets met zijn moeder. Meer dan met Tim, zoveel was zeker. Verdomme, had hij geweten dat ze hem wilde verlaten?

Aan Derek had hij niets gemerkt. Alles was mogelijk.

Toen Tims ogen begonnen te tranen haalde hij zijn gezicht uit de koude luchtstroom van de airco. Hij voelde dat hij honger had en liep naar de keuken. Al dagen had hij geen boodschappen gedaan. Dat deed zij altijd. Cornflakes, ahornsiroop en kruiden. Verder was de kast leeg.

In de hangkast: keurig opgestapeld wit serviesgoed. Dure glazen keurig op een rij. De kopjes ernaast.

Ook de koelkast en het diepvriesvak waren leeg, op ijsblokjes en een fles wodka na. Radeloos stond hij erbij.

De gedachte de auto in te stappen om in een van de grote supermarkten boodschappen te gaan doen matte hem af. Er was een buurtwinkel, een paar straten verderop. Hij was er in geen jaren meer geweest.

Hij greep zijn donkerblauwe baseballcap met het wapen van zijn golfclub van de plank, trok zijn schoenen weer aan, en in de broek van zijn pak en zijn hemd stapte hij naar buiten.

Verblindend zonlicht. Trillende hitte, die het asfalt in een plas leek te veranderen.

Hij sloeg rechts af en bleef op de volgende hoek stilstaan. Aan de andere kant van de straat stonden twee huizen te koop. Borden met FOR SALE staken in het gras. Te koop aangeboden, net als zoveel huizen.

Sommige tuinen zagen er verwilderd uit. Er werd bespaard op de tuinman. In plaats van Ford Explorers en grote SUV's stonden overal kleine auto's geparkeerd. De recessie was zichtbaar.

Een vrouw met een hond kwam langs. Ze droeg een enor-

me zonnebril en een turquoise joggingpak. Toen ze ter begroeting haar hand opstak vielen hem haar lange felroze plastic nagels op. Misschien een buurvrouw.

De hond hurkte midden op de stoep. De felroze klauwnagels visten de drol haastig met een plastic zakje op. Walgend keek hij weg. Dieren waren niets voor hem. Plastic nagels ook niet.

En plotseling stond hij voor de oprit van Heffner. Hun oprit van vroeger.

Wanneer waren ze verhuisd? Drie jaar geleden? Vier? Hij kon het zich niet herinneren.

Telkens als hij van zijn werk terugkwam was hij langs de andere kant gereden, zodat hij het huis van Heffner nooit te zien kreeg, ook al lag het nog geen woonblok van hen af.

Ze waren elkaar uit het oog verloren. Zoals dat nu eenmaal gaat als de kinderen volwassen worden. Toch?

Mijn god, wat waren ze goed bevriend geweest. Ze hadden met hun vrouwen een weekend in Carmel doorgebracht. In het weekend golfen. Sigaren op het terras van Heffner.

Waar waren ze naartoe verhuisd? Dat moest minstens drie jaar geleden zijn. Het door de zon gebruinde gezicht van Peter zweefde hem voor ogen. Peter in een rood geruit flanelen overhemd. Lachend. Hij zou hem bellen. Later. Ook al was het tijden geleden dat ze elkaar hadden gesproken, hij wist zeker dat Peter het fijn zou vinden om van hem te horen.

Hij wreef over zijn nek. De zon brandde op zijn huid.

Soms waren Peter en hij ook samen wezen vissen. Peter had een kleine boot in Marina del Rey.

Op een dag hadden ze ruzie gekregen. Dat herinnerde hij zich nog.

De winkel was kleiner dan in zijn herinnering. Het rook er naar kool. Achter de toonbank zat een oude Chinees. Hij volgde een honkbalwedstrijd op de radio. Tim keek om zich heen. Volgepropte schappen. Te krap. Hij moest zijwaarts langs de koopwaar schuifelen. Voorzichtig bewoog hij zich door de smalle paden. Zakken chips, wc-papier, cake verpakt in plastic.

Hij nam een metalen mandje. Een plakkerige greep.

‘Behoorlijk warm, hè meneer?’ De Chinees glimlachte.

Tim haalde een sixpack Heineken uit het koelvak. Twee pakjes kant-en-klaarsoep, wc-papier, twee zakken chips. Toen hij betaalde viel hem de kleine ventilator achter de kassa op.

‘Het is goed zo.’

Hij liet hem het wisselgeld houden. Hij had medelijden met die man. Iedereen op leeftijd zou een airco moeten hebben.

Terwijl hij naar buiten liep scheurde hij al een zak chips open. Zout en paprikapoeder brandden op zijn tong. De smaak van studentenfeesten en een bioscoop.

Liz had altijd gezonde dingen gekocht. Op de boerenmarkt of in de natuurwinkel.

Hij stapte de stoep op. Er waren wat wolken voor de zon geschoven. Het koelde prettig af. Hij was nat van het zweet. Krappe ruimtes putten hem uit.

Op de volgende hoek had hij de zak chips voor de helft op. Toen hij erlangs kwam, viel hem een vrouw in een geparkeerde auto op. Haar schouders schokten en ze bedekte haar gezicht met een hand.

De oprit van Heffner.

Hij keerde om en liep terug. Zachtjes klopte hij op de ruit. De jonge vrouw had een behuild gezicht. Een zwarte lok

plakte op haar voorhoofd. Mascara was over haar linkerwang uitgelopen. Groene ogen, lang zwart haar. Knap. Olijfkleurig, weelderig décolleté, gouden ketting en een getatoeëerde roos.

‘Wil je ook?’

Hij hield haar de zak chips voor. Ze streek haar haar van haar voorhoofd en veegde over haar wang.

‘Nee, bedankt.’

Hese stem, nors, een accent, misschien een Porto Ricaanse. Ze stak een sigaret op en blies de rook in zijn richting.

‘Doe mij er ook maar een.’ Hij was tien jaar geleden gestopt. Nu had hij er zin in. Hij had behoefte aan een sigaret.

De groene ogen staarden hem aan. Langzaam trok het meisje aan haar sigaret terwijl ze het raampje naar beneden liet zakken.

De filter was vochtig toen hij een trekje nam. Hij werd duizelig en moest hard hoesten.

Een brede grijns vanuit de auto. Met een spleetje tussen haar tanden. Sexy.

‘Doe mij daar maar eentje van.’ Ze wees naar de blikjes Heineken.

‘Goed idee!’

Het bier was nog koud. Ze proostte met hem.

‘Aida.’

Geweldige naam, dacht hij, en hij zei: ‘Net als de opera.’

Ze deed haar ogen dicht en zuchtte vergenoegd: ‘Hoe komt het dat alles meteen beter wordt door een koud bier-tje?’

‘Ja, behoorlijk warm vandaag...’ Hij was niet meer geofend in kletspraatjes.

‘Te warm om in de auto te zitten.’ Hij glimlachte naar haar.

‘Hé, wat gebeurt hier?’ De blonde kerel droeg badslippers. Hij was het huis uit komen lopen, het huis van Peter. Agressief stak hij zijn kin vooruit en sloeg zijn armen over elkaar.

Een Canadees accent. Zijn roodachtige bovenarmen hadden tatoeages, met zomersproeten ertussen. Ontbloot bovenlijf. Hij kwam dicht bij Tim staan, die nog steeds voorovergebogen bij de auto stond. Het rook naar zweet, bier en goedkope aftershave.

Tim keek Aida aan; haar gezicht had weer een norse uitdrukking gekregen.

Hij dronk zijn blikje Heineken leeg en richtte zich op. Hij stak twee koppen boven de Canadees uit.

Geïntimideerd deed de ander een paar passen achteruit, hief bezwerend zijn handen.

Uit de auto klonk onderdrukt gegiechel.

Tim knikte naar het meisje. Geamuseerd. Het lege blikje duwde hij de blonde man in de hand. ‘Wil jij wel even...?’

In huis had de airco zijn werk gedaan. Tim kleedde zich tot op zijn boxersshort uit. Zijn spullen liet hij in de hal liggen. Maar de doos moest weg, die moest uit zijn gezichtsveld verdwijnen. Onder het keukenkastje was nog plaats. Achter de spaghettipan.

Toen hij tegen de middag wakker werd had hij hoofdpijn. Hij gleed van de bank af en sloeg met zijn knie op de vloer. Twee bierflesjes vielen rinkelend om. Hij knipperde met zijn ogen en wreef over zijn hoofd.

In de woonkamer was het licht. Licht en koud. De airco stond nog steeds vol aan, met de gordijnen half open. Zijn rechterbeen sliep, zijn nek was stijf.

Langzaam kwam hij tot zichzelf. Op de televisie waren twee meisjes die alleen een slipje droegen aan het steggelen. Reality-tv op zaterdagochtend. Hij kwam overeind en zette zijn voeten op de grond. Hij kon de afstandsbediening niet vinden. Overal lagen lege bierflessen, de whisky stond voor de bank, kruimels chips plakten onder zijn voeten.

Ontbrak het glas in de vitrinekast? Geconcentreerd kneep hij zijn ogen tot spleetjes. Het ontbrak inderdaad, evenals de wijnglazen.

Kleine splinters glinsterden in een zonnestraal op de grond. Overal in de kamer lagen scherven. Een deel van zijn droom kwam terug. Zijn vuist in het glas.

Ongelovig staaarde hij naar de splinters. Toen merkte hij het opgedroogde bloed op de knokkels van zijn rechterhand op. Hij had niet gedroomd.

Bier, whisky, een oude fles rum – op een gegeven moment

had hij alles gedronken, alles wat in huis was. Nadat hij het bier had weggewerkt was hem het bericht van Liz weer in handen gevallen. Een afscheidsbrief. Meer een korte mededeling.

Daarna was het beeld teruggekomen: Liz' hak in het gazon, de bruine hand op het stuur. De herinneringen van de laatste dagen. Het gesprek met Frank op kantoor. Het geuichelde medelijden in zijn stem: 'Moet iemand je helpen met pakken?'

Mat liet hij zich weer op de bank vallen. Hij deed zijn ogen dicht. Stil, zwart niets. Een week geleden dwarrelden er nog cijfers, telefoontjes, flarden van gesprekken door zijn hoofd. Nu was het schrikbarend stil.

Vanuit de verte hoorde hij vogels tsjilpen. In de tuin zaten in deze tijd van het jaar mussen en roodborstlijsters.

Met stijve benen stapte hij naar buiten, het licht in. Misschien zou hij het zwembad weer vol laten lopen. Het zou nog zeker twee maanden lang warm blijven. Zwemmen deed een mens goed.

Naast de kleine bank spotte hij een oude sigarettenpeuk. Had Liz gerookt? Ze had hier 's avonds vaak gezeten als hij thuiskwam. Hoe was het vandaag? Zijn standaardvraag. Glimlachend had ze haast onmerkbaar haar schouders opgehaald. In de koelkast staat nog lasagne.

Wat deed ze overdag? Hij had er nooit naar gevraagd, tenminste niet serieus.

Fuck. Ze hadden 's avonds samen buiten kunnen zitten roken. Een glas rode wijn erbij. Dat zou hij fijn hebben gevonden. Verdomme, hij was een echte klootzak geweest.

Hij was koffie aan het zetten toen er aan de deur werd gebeld. Een korte blik door het keukenraam. Een vrouw, grijs pakje. Hij kon haar alleen van achteren zien.